

ἡ ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει γενομένη ἔκδοσις τοῦ Τουρνήβου εἶχεν ὡς βάσιν νεώτερα χειρόγραφα. Αἱ τρεῖς αὗται πρῶται ἐκδόσεις παρῆγον κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον ἐξ δράματα, διότι αἱ Χοηφόροι, ὧν ἡ ἀρχὴ ἀπόλωλεν, ἐξεδόθησαν σὺν τῷ Ἀγαμέμνονι, ὃν αἱ εἰρημέναι ἐκδόσεις περιεῖχον λίαν ἑλλιπῆ, εἰς ἓν δράμα. Ἡ ἔκδοσις τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου (1557), ἧς ὁ P. Victorius ἐφιλοπόνησεν τὸ κείμενον κατὰ τὸν Φλωρεντῖνον, τὸν Φαρνεσιανὸν καὶ τὸν Μεδίκειον κώδικα, περιέλαβε τὸ πρῶτον ὅλον τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὰ ἑπτὰ δράματα πλήρη. Ὁ Ροβορτέλλος ἐν παραρτήματι τῆς ἑαυτοῦ ἐκδόσεως διέκρινεν ὠρισμένας τάξεις φθορῶν τοῦ κειμένου καὶ ἀνέγραψεν ἀριθμὸν διορθώσεων, δοθεισῶν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Σοφιανοῦ. Κατὰ τὰ ἄλλα ἐφρόντισαν οἱ τέως ἐκδότες νὰ δημοσιεύσωσι μόνον τὸ ἐν τοῖς κώδιξιν περιεχόμενον, τὸ δὲ ἔργον τῆς διορθώσεως τῶν ἐν τοῖς χειρογράφοις ὑποικουρούντων σφαλμάτων ἐγένετο ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις κατ' ἀρχὰς ἐκλεκτικῶς, ἄνευ ἀσφαλοῦς μεθόδου καὶ ἄνευ τῶν ἀναγκαίων γραμματικῶν, γλωσσικῶν καὶ μετρικῶν γνώσεων, αἵτινες ὀλίγον καὶ βαθμηδὸν ἐκτῆθησαν. Ἰδιαιτέρας ὠφελείας περὶ τὴν διόρθωσιν τῆς τῶν χειρογράφων παραδόσεως πρόξενος ἐγένετο ἡ ἔκδοσις τοῦ Ὀλλανδοῦ Canter (1580). Ἡ ἔκδοσις τοῦ Stanley (1663) περιέλαβεν εἰς ἓν τὰς ἐργασίας ἐτέρων, οἷον τοῦ ὀξυνουστάτου J. Dorat (Auratus) καὶ τοῦ Casaubonus, παρασχοῦσα καὶ ἀξιολόγους συμβολὰς οὐ μόνον πρὸς διόρθωσιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ κειμένου. Ἡ ἔκδοσις τοῦ Pauw οὐδεμίαν μεγάλην ἀξίαν ἔχει, κατεπολέμησε δὲ αὐτὸν ὁ Heath ἐν ταῖς ἑαυτοῦ Notae (1763), ἅς τις σὺν ταῖς Animadversiones τοῦ Arnaldus (G. d'Arnaud 1728), τοῦ Abresch (1743) καὶ ἐν γένει ταῖς προγενεστεραῖς ἐργασίαις εὕρισκει ἀποκειμένας ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκδόσει τοῦ Butler (1809—1816). Μεθοδικὴν κριτικὴν τοῦ κειμένου εἰσηγήσατο ἡ ἐξεργασία τῶν σκηρικῶν ποιητῶν (Σοφοκλέους καὶ Ἀριστοφάνους) ὑπὸ τοῦ Brunck, ἐκδόντος ἐκ τοῦ Αἰσχύλου (1799) τὸν Προμηθεά, τοὺς Πέρσας καὶ τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Οἱ δὲ κορυφαῖοι ἐν τῇ κριτικῇ ἀποκα-